

BB EASTON

**44
PEATÜKKI
4
MEHEST**

MEMUAARID

Inglise keelest tõlkinud Ülle Jälle

*Kavatsesin pühendada selle raamatu oma abikaasale,
aga kuna ta ei tea ega tohi kunagi teada saada,
et see üldse eksisteerib,
otsustasin selle pühendada hoopis sulle,
mu kallid lugeja.*

SISUKORD

<i>Autori märkus</i>	9
<i>Sõnaseletused</i>	11
<i>Sissejuhatus</i>	15
1. Aborg	19
2. Skeletor	24
3. Sõbrad ja vaenlased	30
4. Rekvisiidid	35
5. Maitseained on <i>hot dog</i> 'ide, mitte viinerite jaoks	40
6. Kurja professori saabumine	51
7. Kurikuulus K.E.N.	57
8. Võid mind napakaks pidada	59
9. Leedi ja Lontu	64
10. Ken, saa tuttavaks unistuste Harleyga	72
11. „Alguse“ stiilis, kutt!	87
12. Billy Idoli niru teisik	90
13. Kopp-kopp. Kes on? Ding-dong	97
14. Mu saba kukkus jälle küljest	105
15. Hookuspookus	110
16. Oo ei, mitte intsest	113
17. Dressipluus ja suuseks	115
18. Kõva töö (sõnamäng on taotluslik)	124
19. BB piinleb	128
20. Kõige halvem	131

21. Palun helistage Oprah'le	135
22. Hansuke ja metall	138
23. Olin keldris fantoomjäsentega keskel	168
24. Bassimängijad teevad seda rütmis	172
25. Ereka aastapäev	176
26. Kaitse oma reisi	180
27. Skynetil on tekkinud eneseteadlikkus!	
Skynetil on tekkinud eneseteadlikkus!	184
28. Kui maastur kõigub	186
29. Mark McKen	196
30. Mis(jonäriposit)sioon täidetud!	211
31. Lollakas turvasõna	219
32. Härjapõlvlastele meeldib anaalseks	223
33. Meil mõlemal on Gmaili konto.	
Me nagu tahaks, et meid vallandataks.	228
34. 867-5309	232
35. Hasta La Vista, Knight	235
36. Roosid on punased, kannikesed on tropid	240
37. Mida kõike üks aasta muudab	241
38. Seks rannas	243
39. Adjöö	252
40. Häbi haiku	254
41. Mis sul hommikusöögi vastu on, Ken?	256
42. Tee pilt! See kestab kauem	268
43. Alati ei saa seda, mida tahad	272
44. Sinised munad	277
<i>Epiloog</i>	279
<i>Tänuõnad</i>	283
<i>Autorist</i>	288

AUTORI MÄRKUS

„44 peatükki 4 mehest“ põhineb tõsielusündmustel, mida on ilustatud, hägustatud ja liialdatud koomilistel eesmärkidel ja/või tänu autori kalduvusele kirjutada purjuspäi ja unevaeguses. Kõik nimed, kohad ja spetsiifilised iseloomuomadused on muudetud, et kõiki asjaosalisi isikuid kaitsta. Kui sa peaksid tuvastama preili Eastoni või mõne teise tegelase isiku, palub autor luba täita mõned nõudmised vastutasuks sinu vaikimise eest.

See raamat ei ole mõeldud alla kaheksateistkümneaastastele – see tuleks nende eest pigem ära peita –, kuna selles on kasutatud suurel hulgal vandesõnu, roppusi ja detailseid seksuaalse sisuga kirjeldusi.

SÕNASELETUSED

(Websteri inimesed, helistage, kui miski neist teile meeldib.)

Krõõbitud: sõna, mis peaks olema olema, aga ei ole. Valus marraskil nahk pärast hõõrdumist.

Vingemutilik: karmi kuju käitumine – heidutav, mässumeelne, trotslik.

Ereka aastapäev: igal aastal korduv kuupäev, mil see üks meessoost partner, kes lebab liikumatult igasuguse seksuaalse tegevuse ajal nagu ükskõikne selgrootu, oma partneriga armatses. Mälestamine võib hõlmata vaikusehetke, aga ei pruugi.

Surnustama: siin on ühendatud sõnad „surnud“ ja „purustama“. Näide: „BB Easton. No umbes nii, et „ma surnustan su umbes poole minuti pärast ära, kui sa mu kallimast lahti ei lase, raisk“.“

Koopalaadne (omadussõna): vangikoobas või sellega sarnane, aga mitte seksikal BDSM-i moel.

Emoerektiioon (nimisõna): peenis, mis on kõvastunud emotsionaalse, mitte füüsilise või visuaalse erguti ajal.

Kuramusefantastiline (omadussõna): sõnad „kuramuse fantastiline“ kõlavad nii inimese suust, kes on joonud üle ääre kallatud klaasitäie valget veini.

Hõljuv (omadussõna): esiteks rõõmus, heas tujus, kerge. Teiseks muretu, rahulolev, lõõgastunud.

Koletisraamat (nimisõna): suvaline päeviku sissekannete, meilide, fotode, nilbete luuletuste ja pornograafiliste lühilugude kogum, mille mingi tropp kokku kuhjas ja raamatu pähe maha parseldada üritas.

Sõbrad/vaenlased (nimisõna): sõbrad? Vaenlased? Sõltub päevast ja alkoholikogusest.

Gargamellik (omadussõna): kuidagimoodi seotud smurfide multifilmi kurikaela ja verivaenlase Gargameliga.

Abierekas (nimisõna): abielumees, kel peaks olema kõrini oma naise väljaveninud lontis vanast tupest, aga kes käitub nagu rahuldamatu seksrobot, kes tõmbas äsja sisse suure kuhila kokaiini.

Aborg (nimisõna): abielumees, kes käitub pigem nagu robot kui inimene. See küborg on kuulekas, töökas, introvertne, peab jäigalt kinni reeglitest ja rutiinidest, on seksuaalselt piiratud ega taha lõbutseda.

Hukkamõiste (omadussõna): esiteks kipub hukka mõistma, tuginedes oma isiklikele veendumustele ja kogemustele. Teiseks enamik Ameerika Ühendriikide kaguosas elavaid naisterahvaid.

Sõbranna (nimisõna): naissoost sõber, keda sa ei taha kutsuda sõbrantsiks, kuna oled kultuuriliselt piisavalt arenenud ja tead, et mustanahalistele ameeriklannadele ei meeldi, kui valgenahalised naised neid „sõbrantsideks“ kutsuvad.

Limpsitav (omadussõna): peaks iseenesestmõistetav olema.

Meessöber (nimisõna): meessoost armuke, kes on täiskasvanu ja palju vanem kui tema kallim, mistõttu sõna „poiss-söber“ kõlaks tobedalt ja sobimatult, umbes nagu see suhe ise.

Keenius (nimisõna): esiteks koletise-geeniuse hübriid. Teiseks kuri geenius. Kolmandaks, siia pane doktor Sara Snow' foto.

Vorstifestival (nimisõna): seltskondlik kokkusaamine, kus viibivad suures osas peenisega inimesed.

Nuga saama (tegusõna): improviseeritud terariistaga suskamine või susata saamine.

Ogaline (omadussõna): esiteks teravate torgete või torkivate aistingute tunne. Teiseks sõna, mille mõtles välja komöödiadumalanna Jenny Lawson ja mille ma temalt näppasin.

Ahistatav (nimisõna): inimene, kellest ahistaja on sisse võetud. Mõistagi.

Tuberkuloosne (omadussõna): tuberkuloosi põdev.

Allmaailm: kuidagimoodi seotud põrguga.

Hulkurielu (nimisõna): esiteks hulkuv. Teiseks see, kes hulgub suvaliselt ringi, kel pole kindlat kodu ega töökohta, ent ometi jaksab endale osta nahkpükse ja poolikuid tätoveeringuid.

Vandaalitsev (omadussõna): kuidagimoodi vandaalitsemisega seotud. Põhimõtteliselt lihtsalt parem ja seksikam versioon sõnast „vandaalne“.

Haiguserektatsioon (nimisõna): vt „emoerektatsioon“.

SISSEJUHATUS

Just nii, rahvas. Kui sellest kogemusest muud tolku ei ole, saad vähemalt sõpradele öelda, et keegi pühendas sulle raamatu.

Ja pealegi terve romaani. Mitte mingi mõttetut novelli. No ei.

See on vähim, mida ma teha saan. Sina oled ju ainus põhjus, miks otsustasin avaldada selle piinlikult isikliku päevikusissekannete, meilide ja porno lasu. See oli kohutavalt halb otsus (paljude kohutavalt halbade otsuste hulgas, millest sa peagi lugeda saad), aga ma teen seda *sinu* pärast.

Vaata, ma olen koolipsühholoog, nii et käitumise kohandamine on minu rida. Tahad, et su laps lõpetaks tropina käitumise? Pöördu minu poole. Tahad välja selgitada, kas väikesel Johnnyl on autismispektrum või ta lihtsalt mängib liiga palju Minecrafti? Anna ta minu kätte. Aga kuidas panna oma külm, eemalolev, suhtlust vältiv elukaaslane sulle rohkem kiindumust üles näitama? *Hmm ...*

Kurat seda teab. 2013. aastal meenutas minu abielu pigem diivanit ja selle omanikku kui meest ja naist ning olukord läks aina hullemaks. Kuni selle päevani, mil kõik muutus – päevani, mil Kenneth Easton hakkas mu päevikut lugema.

Sealt edasi sattusin ma kogemata nii lihtsa, rumala ja täiusliku psühholoogilise võtte otsa, et see muutis mu introvertse ninapidi numbritesse süvenenud abikaasa mõne kuuga kirglikuks seksilõviks. Olin nii elevil, et korjasin kõik oma märkmed

kokku ja köitsin need ööpimeduse varjus kokku. Tahtsin inimkonnale paisata selle koletisraamatu koopiaid, merest säravasse merre, kõigile nendele õnnetutele, kes rühivad edasi mono-tonses pikaajalises suhtes. „Lootust on!“ kõkutasin ma pime-duses, loopides seda raamatut laiali varastatud lennukilt, millelt muidu väetatakse põlde. „Te ei pea leppima igava nõmedusega!“

Aga selle asemel, et õppida oma väikese avastuse jagamiseks lendama ühemootorilise lennukiga, teen ma midagi peaaegu sama head. Ma AVALDAN SELLE.

Nojah, mind võidakse vallandada, võin saada lahutuspaperid ja/või määrab lastekaitseamet mulle kohustusliku lastevanema-tele mõeldud kursuse (kus saab olema keeruline käia, kuna mu auto on selleks ajaks võõrandatud), juhul kui mõni mu tuttav seda loeb, aga minu moto on olnud alati: „Põrgusse tagajärjed.“ (See selgitab ka paljusid selles raamatus kirjeldatud juhtumisi.)

Loodetavasti aitab mõni sellest raamatust loetud vahe-juhtum sul oma koomas elukaaslasele veidi elu sisse puhuda. Loodetavasti aitab minu elu üle naermine sul oma elust kor-raks eemalduda, aga kui midagi eespool mainitust ei juhtu, võid vähemalt sõpradele öelda, et BB Easton pühendas sulle oma memuaarid ... mis on umbes poolteist sekundit väga vinge, kuni sõbrad küsivad: „Missugune BB?“

44
PEATÜKKI
4
MEHEST

Aborg

BB salapäevik

16. august

Kallis päevik,

see põrguline saab mulle veel saatuslikuks.

Äsja duši alt tulnud. Ta on nii lähedal, et tunnen tema ihul dušigeeli lõhna. Tema juuksed on niisked ja seksikad ning habemetüügas ideaalse pikkusega – piisavalt pikk, et see oleks puudutades pehme, aga mitte nii pikk, et varjaks tema täiuslikku kandilist lõuga. Ja see, kuidas maika tema biitsepsitele ja rinnalihastele liibub ... Võiksin teda kogu öö vahtida. Tegelikult seda ma olengi teinud – silmanurgast. Aga sellest ei piisa.

Ma tahan teda katsuda.

Selle poole tunni jooksul, kui ta mu kõrvale istuma vajus ja pesapallimängu teleris mängima pani, olen välja mõelnud tuhat üks moodust, kuidas käsi välja sirutada ja seda meest puudutada. Võiksin sõrmed tema omadega vaheliti põimida või tõmata sõrmenukkidega üle tema kareda kandilise lõua. Võib-olla võiksin olla mänguline ja tippida oma heleroheliste küüntega üle tema lameda kõhu ning kui see on tema tähelepanu äratanud, istuksin kaksiratsa tema niiske, puhta, kõva keha peale ja lükkaksin samad sõrmed tema märgadesse juustesse.

Aga ma ei tee mitte muhvigi, sest tean, et selle peale heidaks ta mulle viltuse pilgu ja nihkuks eemale.

Mu abikaasa on kalju. Mitte selles mõttes, et *Ta on nii tugev ja toetav. Ma ei tea, mida ma temata teeksin*. Pigem nagu *Ta on nii kuramuse külm, et vahel mõtlen, kas tal ikka pulssi on veel*. Ken pole kunagi mul käest kinni hoidnud, päevik. Vähemalt mitte meelega. Mina olen tema kätt hoidnud, kui ta on teadvuseta, aga kui ma seda ärkvel olles üritan, on Ken talunud inimliku puudutuse ebamugavust ... ütleme viis ja pool sekundit, enne kui oma pehme lõdva käe minu peost ära tõmbab.

Seksiga on üsna sama lugu. Härrasmehena lebab Ken selili ja laseb mul tegutseda, piirdudes ise vaikselt minimaalse kohustusliku hellitamisega. (Isegi siis, kui üritan olla mängulisem ja etendada „Viiekümne tumedama varjundi“ jäätisestseeni. Pean siiski tema kaitseks ütleva, et Christiani osa etendan mina, kuna Ken tema repliike mõistagi ei oska. Ja tunnistan ka, et beebimonitori sahin ei ole just Al Green. Ja mingil põhjusel pole meil kunagi vanillijäätist, mida kasutati raamatus. Meil on ainult kirsijäätist, mida on üsna ebamugav ära limpsida, kuna seal on ju kirsitükid sees ja ma pean närima. Aga ikkagi. *Natukene* võiks ju kaasa teha.)

Vaja läinud trikkidest hoolimata suudlen alati pärastpoole Keni ilusat saledat keha ja kallistan teda, püüdes sellesse mehekujulisse kivikamakasse veidigi soojust süstida. Kogu selle aja ma peaaegu kuulen teda endamisi loendamas – *üks lammas, kaks lammast, kolm lammast* –, enne kui ta mind tagumikule patsutab. See on mulle märguandeks temast eemale kobida.

Vähemalt nii mulle tundub.

Keni probleemiks ei ole tema külmus – täielik iha, vajaduse ja intiimsuse puudumine. Need omadused hoiavad meie abielu stabiilse ja rahulikuna. See ja asjaolu, et ta ei tee mitte kunagi *mitte midagi* valesti.

Kenneth Easton niidab muru, tasub arveid, on seadusekuulekas, roolis viisakas, prügi välja viiv *aborg* – küborg, kes

on ehitatud spetsiaalselt selleks, et taluda seitsekümmend kuni kaheksakümmend aastat tormilist abielu. Ma pole teda *kunagi* teisi naisi vaatamas tabanud. Kurat, ma pole teda *kunagi* isegi valetamast tabanud.

Ei, Keni häda on selles, et ta on abielus *minuga*.

Enne Keniga kohtumist, päevik, olin ma vähemalt 73 protsenti „Kaamasuutra“ asenditest ära proovinud. Olin ajanud pea peaaegu üleni kiilaks ja naiselikud kehaosad olid augustatud enne seitsmeteistkümnendat eluaastat. Suure osa vabast ajast olin käeraudadega erinevate esemete külge kinnitatud, lõbutsedes poistega, kel oli kokku rohkem tätoveeringuid kui Guns N' Roses'i taasühinemiskontserdil. Ken lihtsalt ei suuda sellega võistelda.

Nüüd küsid sa ilmselt, miks minusugune väike litsakas punkar ülepea nii korraliku mehega abiellus.

Nende pärast. Selle pärast, kuidas mu adrenaliin kerkib lakke ja pupillid laienevad võitle-või-põgene-või-kepi-reaktsioonis iga kord, kui tunnen Calvin Kleini lõhna *Obsession for Men* iiveldamaajavalt magusat aroomi. Selle pärast, kuidas augustatud alahuul tekitab minus tahtmise uuesti suitsetama hakata. Selle pärast, kuidas üleni tätoveeritud käsivars tekitab tahtmise põidlaküüdiga tuuribussi ronida ja jätta teekraavi maha kõik see, mille nimel olen vaeva näinud. Selle pärast, et mu närvid olid Keniga kohtumise ajaks täiesti läbi ning stabiilsus, turvatunne ja terve mõistus, mida tema pakkus, oli nagu jahutatav palsam minu kõrbenud hingele.

Need tätoveeritud lapsmehed võisid ju olla raevukad armukesed, aga nad ei suutnud tilli püksis hoida, sattusid aeg-ajalt trellide taha ega suutnud pangaarvele raha koguda, isegi kui nende elu sellest sõltunuks. Ken aga oli just selline ... turvaline. Kohusetundlik. Lahe. Ta kandis Nike tosse ja Gapi T-särke. Tal oli oma maja. Ta käis *jooksmas*. Tema kriminaalne taust oli

tindist sama puhas kui tema tedretähniline ihu. Ja lisaks kõigele oli tal ülikoolikraad ... põnev hetk ... *raamatupidamises*.

Ära saa minust valesti aru. Ma jumaldan Kenneth Eastonit. Ta on mu parim sõber, mu laste isa ja me oleme tegelikult totralt õnnelikud. Või vähemalt mina olen. Olen küll. Tõsiselt. Pisarateni igavlemine ja õnnetunne on ju võimalikud ühel ajal, eks? Need on õnnepisarad. Õnnelikud igavusest, suurest igavusest tulenevad pisarad. Ken on väga tõsine ega tunne naudingut, nii et raske öelda, mida tema mõtleb. Ma otsustan mõelda, et ta on õnnelik, aga olgem ausad. Kenil ei pruugi tundeid ollagi.

Aga tal on kapten Ameerika moodi kandiline lõug, lõualohuke ja pidev habemetüügas. Ja kadestamisväärset kõrget põsesarnad. Sinised silmad espressokarva ripsmetega ja liivakarva juuksed, mis on piisavalt pikad selle väikese nunnu tuka kohal. Ta on sale ja lihaseline. Tema huumorimeel on sapi-sevõitu. Ta on geniaalne, enesekriitiline ja talub minu jamasid.

See mees on vähemalt 90 protsendi ulatuses minu jaoks täiuslik, aga viimasel ajal suudan ma mõelda vaid sellele kümnele puuduvale protsendile: kirk ja kehakaunistused. Kaks asja, mida pean taga leinama ja mille juurest edasi liikuma, et kaitsta oma toredat monotoonset abielu.

Aga ma ei suuda.

Tätoveeritud pahad poisid on nagu narkootikum, millest ma loobuda ei suuda. Ma loen antikangelastega armastusromaane, nagu oleksid need mu põhiline toidugrupp. Minu iPhone'is on tuhande käheda häälega, tätoveeritud ja ängistuses alternatiiv-rokkarite lugusid, valmis mulle pähe tungima ikooni vajutamise peale, millal iganes mul on vaja põgeneda. Minu videosalvesti on täis müstiliste vampiiride, mässumeelsete tsiklimeeste, elunautlejatest rokkstaaride ja zombide maailmalõpus ellujäänute filme – alfaisased, kelle tätoveeritud käsivarte vahele saan pageda alati, kui siin olukord liiga ... koduseks kisub.

Ja kas tead, millest ma nende põgenemiste ajal düstoopilistesse ühiskondadesse ja põrandaalustesse väljamõeldud poksi-saalidesse aru sain? Ma *tunnen* neid mehi. Ma käisin nende meestega kohtamas – ülimalt pingeline endine skinhead, kellest sai merejalaväelane, ja siis motoklubi lindprii, endine vang / põrandaalune võidukihutaja oma hulljulge suhtumisega, tundlik, silmapliiatsiga *heavy metal*'i bändi bassimängija ...

Ma käisin nende *kõigiga*, päevik. Kuidas ma küll varem ei näinud paralleele oma unistuste meeste ja endiste kallimate vahel? Ja ise olen veel psühholoog!

Tõtt-öelda on mu keskkooliaegne kallim Knight arvatavasti põhjus, miks ma üldse psühholoogiks õppisin. Kuradi psühho-paat. Homme jutustan temast. Ken läheb magama, mis tähendab, et mul on umbkaudu viis minutit aega, et kohale minna ja teda karata, enne kui History Channel ta tudule uinutab. Soovi mulle edu!

Skeletor*

BB salapäevik

17. august

Knight, Knight, Knight. Kust üldse alustada, päevik? Knighti kallimaks olemine oli umbes sama, kui oleksin olnud Stockholmis sündroomiga inimröövi ohver. Mul polnud mingit sõnaõigust – Knight otsustas, et ma kuulun *talle*, ja Knightile ei öeldud ära. Aja jooksul muutus mu hirm tema ees siiski sõpruseks ja ma hakkasin oma vangistajat ühes tema psühhopaatiliste kalduvustega armastama.

Knight oli skinheed. Parandus: Knight oli see *ainus* skinheed meie Atlanta eeslinna piirkonnas, mis hõlmas kolme maakonda. Ta oli nii vihane, et ükski teine Peach State'i keskkooli vihaste valgete meeste subkultuuri rühmitustest talle ei sobinud. Sportlased olid liiga seltskondlikud. Punkarid, kes olid küll piisavalt vägivaldsed ja vandaalitsevad, lõbutsevad liiga palju. Gootid olid lihtsalt hädapätakad. Ei, Knighti raev oli nii valdav, et ta pidi valima selle alamrühmituse, mille maine kisendas *Ma surun su, raisa, vastu maad, hüppan sulle jalgade pähe, rebin sul käe otsast ja klobin sind sellega, kui sa julged minuga sama õhku hingata*. Knight oli oma eesmärgis hirmutada seda-võrd edukas, et oli kogu gümnaasiumiaja ühemehe alamrühm.

* Skeletor on kurikael animasarjas ja filmis „Masters of the Universe“, kes kannab luukeremaski.

Arvan, et tema raevule pandi alus juba sündides, kui tema lollakas, mõttetu ema pani talle nimeks Ronald McKnight. Oli 1981. aasta, nii et Candit teades üritas ta arvatavasti avaldada muljet abielus börsimaaklerile, kes oli talle tite teinud, pannes nende afäärist sündinud lapsukesele tema jaoks kõige tuntuma vabariiklase nime. Ronaldist sai mingil hetkel Knight ja Knightist üks tõeline õudus, kuna Candi vägivaldsed, alkohoolikutest ja arvatavasti ka abielus kallimad olid teda aastaid peksnud; naine, kes eelistas mölakate seltskonda oma poja omale, kohtles teda koormana, ja lisaks pidi Knight iga kord, kui kodust välja läks, kuulma Ronald McDonaldi nalju.

Knight oli poisilikult kena välimusega ja Eminemi moodi pidevalt morni ilmega – hele nahk, ülilühikesed platinablondid juuksed ning peaaegu läbipaistvad ripsmed ja kulnud. Knighti tontlikult värvivaest välimust rõhutasid aga äkiliselt kaks jääsinist läbitungiva pilguga silma.

Knight oli kondine, aga lihastega. Nagu tänavavõitleja. Ta käis andunult jõutrenni tundides (Tõsiselt või? Need kuradi riigikoolid ei leia noortele mingeid paremaid tunde?) ja sai korra jalgpallimeeskonnalt kolmsada dollarit, surudes rinnalt sada kolmkümmend kuus kilo – rohkem kui kaks korda enam, kui ta ise tol hetkel kaalus.

Kui Knight mingit lugu jutustas, mõtiskles ta alati: „Asi ei ole koera suuruses, kes võitleb. Oluline on koera tahtmine.“

Ja ma ütlen teile, et Ronald McKnightis oli tahtmist kõvasti, kuigi Peach State'i keskkoolis kutsuti teda Skeletoriks (aga mitte kunagi tema kuuldes).

Knighti puhul oli veelgi huvitavam see, et ehkki ta oli linna ainuke skinhead, ei olnud ta tegelikult rassist. Ma ei kuulnud teda kordagi ajamas mingit valgete ülemvõimu jura ega näinud teda kasutamas levinumaid natside eraldusmärke. Tema isiklike asjade hulgas polnud ka haakriste ega raudriste.

Olin juba toona väikestviisi psühholoog ja mind hakkas see fašistliku ikonograafia puudumine sedavõrd paeluma, et julgesin selle kohta korra temalt isegi küsida.

Selle asemel et käsi üles sirutada ja „Sieg heil!“* röökida, vaatas ta koridoris paremale ja vasakule, et keegi ei kuuleks. Siis kummardus ta nii lähedale, et tundsin kaelal tema hingeõhku, ja sosistas: „Ma pole tegelikult rassist. Ma vihkan kõiki.“

Ja ma uskusin teda. See raibe vihkaski *kõiki*.

Või nii ma vähemalt arvasin.

1996. aastal elas meie planeedil viis miljardit inimest. Ronald „Knight“ McKnight vihkas neist nelja miljardit üheksasada üheksakümmend üheksat miljonit üheksasada üheksakümmend üheksat tuhandet üheksasaja üheksakümmend üheksat. Ta vihkas oma vanemaid. Ta jälestas oma sõpru. Ta hirmutas meelega võõraid. Mingil arusaamatul põhjusel otsustas Knight aga, et mina meeldin talle. Ja olla ainus inimene, kes universumi kõige hirmuäratavamale kutile meeldib, oli joovastav tunne.

Kui ma Ronald McKnightiga esimest korda kohtusin, olin nääpsuke, suurte silmade, tedretähnlike näo ja õlgadeni ulatuvate laineliste punakasblondide juustega üheksandik, kes oli lootusetult armunud pungikuningas Lance Hightowerisse. Olin juukseid aina lühemaks lõiganud ning dressipluusi ja seljakoti külge aina rohkem haaknöelu kinnitanud, nihkudes Lance'ile vähehaaval lähemale punkarite-gootide-narkarite eliit-lõunasöögilauas, mida ta valitses esimesest koolipäevast alates. (Hiljem selgus, et Lance oli lootusetult homo, ja ma soovisin, et oleksin seda teadnud enne, kui suure osa juukseid maha ajasin ning oma keha usinasti augustama hakkasin, püüdes teda endaga amelema meelitada.)

* *Sieg heil* – saksa k elagu võit, natsi-Saksamaal Hitleri tervitamise viise.

Knight, kes käis tol ajal kümnendas klassis, oli sattunud meie lauda kuidagi vaikimisi. Kuna teisi skinheede polnud, võtsid punkarid ta endale omamoodi lemmik-lõgismaoks. Ta istus seal lauas iga päev, laup kipras ja pea maas, kahvel nii kõvasti peos, et metall võinuks painduda, ja pomises aeg-ajalt „Keri persse“, kui keegi julges teda kõnetada.

Ühel mahedal septembrikuu päeval kuulsin juhtumisi üht vanema klassi tüdrukut meie lauas oma turris juuste ja augustatud kehaga poiss-sõbrale ütlemas, et on Skeletori sünnipäev. (Ma ei tea, kuidas keegi oleks seda teada saanud, kui just Knight ise polnud seda maininud, tõestamaks, et tema elu oli veel hullemaks muutunud. Kujutan ette, et see võis käia umbes nii: „Kuradima uskumatu, et mu neetud litsist ema varastas kõik mu suitsud ja läks oma pedest vanamehega minu sünnipäeval kodust minema. Kuule, mida perset sa vahid, sitakott?“) Nii et loomulikult ostsin ma talle lõunasöögi järjekorras seistes kanavõileiva.

Meie laua juurde keksides, lai naeratus näol (pean vist selgitama, et olen alati olnud vastikult hüperaktiivne ja entusiastlik ning minust oleks saanud suurepärase tantsutüdruk, kui ma poleks olnud institutsioonivastane ja lisaks ka kohmakas), torikasin selle Knightile nina alla ja sädistasin: „Palju õnne!“

Knight tõstis oma morni näo üles ja puuris mind kahe sinise laserkiirega. Ma seisin paigale tardununa hinge kinni hoides, taibates natuke liiga hilja, et võisin ärritada lõgismadu.

Panin end vaimus valmis sõimuraheks, ent nägin, kuidas Knighti alaliselt morn ilme leebus ja minu silme all üldse kadus.

Tema kulmud, mis olid tugevasti kipras olnud, silenesid ja kerkisid üllatunult. Tema jäise pilguga silmad läksid suureks ja huuled paotusid hinge paljastavas ohkes. See oli liigutav tänulikkuse ja hämmelduse ilme. Nagu poleks poiss, keda me Skeletoriks kutsusime, mitte kunagi elus kingitust saanud. Ma